

Názov práce: Ťažký deň

Meno a priezvisko autora: Marianna Ibrahimi

Ťažký deň

"Dobre, nebudem sa s ňou baviť!" povedala Veronika keď som vošla do triedy. Hneď som vedela o čo ide. "Keď ťa budeme vidieť sa s ňou rozprávať, budeš v škole prežívať peklo!"

Vedela som, že tieto dve - Linda a Inesa sú prevtelené hady. V jednej sekunde vypustili jed priamo do môjho srdca. Hlava mi duní, slzy sa mi tsnú do očí. Viem, že im nemôžem spraviť radosť a ukázať ako veľmi to bolí. Položila som si tašku pri lavicu a ani neviem ako rýchlo som sa ocitla na toalete.

S Lindou sme neboli nikdy veľké kamarátky. Vždy sa mi posmievala ako cvičím na telesnej a napodobňovala ma. Jediné čo ma hladilo na duši bolo to, že aj jej najlepšia kamarátka Inesa sa rovnako smiala z nej ako uteká a cvičí, ibaže o tom Linda netuší. A čo je najzaujímavejšie, tak vždy keď sa hrala pár hodín na moju kamarátku, tak ja som sa tešila, že konečne budeme kamarátky, a všetko sa zmení. Ale nestalo sa tak. Vždy ten istý podraz a ja viem, že keď to skúsi zas, ja zas sa budem tešiť a čakať, že už to bude navždy.

S Inésou sme zas kamarátky boli. Keď sa mi začalo dariť, prišla za mnou, a povedala mi: "Vieš, Tereza nahovára ostatné spolužiačky, aby sa s tebou nebavili. Ale ja taká nie som. Nič si mi nespravila. Ja budem kamarátka s tebou a nenechám si od Terezy rozkazovať!" To ma vtedy veľmi potešilo. Inesa to povedala aj jej aj mojej mame, mamy boli tiež kamarátky, tak sme sa tešili z úžasného priateľstva. Ale ani to netrvalo dlho. Tereza má rada tanec a gymnastiku, Inesa je gymnastka, takže sú si dosť podobné. Ja som pre ne len nudná biff'oška. Tak aj bolo. Raz bola Inesa cez víkend u mňa a tak veľmi sa so mnou nudila, že sa so mnou viac poriadne nebavila a upevnila svoje kamarátstvo s Terezou. Jednoducho sme úplne rozdielne. Tereza už ale prestúpila do inej školy, a stále niekto chce, aby sa so mnou ostatné dievčatá nebavili. Občas si myslím, že to bola vlastne od úplného začiatku Inesa.

Keď som sa vrátila z toalety videla som obidva tieto hady ako pri sebe sedia a ich úsmev pripomínal rovník okolo zemegule. Prečo práve ja musím takto trpieť? Pýtala som sa sama seba a snažila som sa svoju hlavu zamestnať niečím iným. Ale nešlo to, bolelo to. Určite dobre vedeli čo robia, aj ako ma to zraňuje. To stihla Inesa zistiť ešte v časoch keď sme boli kamarátky. Teraz si to mohla ešte lepšie vychutnať. Už nikdy nenechám žiadnu kamarátku

nazrieť do mojej duše skôr ako si budem istá, že je dobrá kamarátka. To si stále hovorím, ale rozum ma vždy kopne a našepká mi, že aj tak spravím vždy rovnakú chybu. Som asi nepoučiteľná. Moje myšlienky v tom prerušil Lindin hlas a prítomnosť tých dvoch zmijí okolo mojej lavice. Omotávajú sa nielen okolo mojich myšlienok, ale už aj okolo mňa.

"Vieš čo?" s úškrnkom mi hovorí Linda. "Dnes ťa ťutujeme."

"Prečo?" spýtala som sa a cítila som zákernosť až pod nechťami.

"Ty to ešte nevieš?" posmešne ju doplnila Inés.

"Nie, čo by som mala vedieť?"

"No veď dnes je deň priateľov! To si nevedela?"

"Nie, ale vy..."

"Čo my?" povedala už vážne a drzo.

"Viete čo? Nič!"

Zazvonilo na hodinu a konečne tie dve odišli. Nielen že ma to bolelo, ale oni do môjho žiaľu ešte aj kopali a moje sebavedomie trhali na tie najdrobnejšie kúsky. Akoby nestačilo že mám stres pred pracovným vyučovaním a učiteľky Bažantovej, ktorá nás ho učila. Musím sa jej ospravedlniť, že na nasledujúcu hodinu neprídem a presne viem, čo ma čaká. Zase sa pýtam samej seba: Prečo práve ja? Ak sa jej ospravedlním - mám problém, ale ak sa jej neospravedlním - tiež mám problém. Čo mám spraviť? V tom sa rozleteli dvere medzi ktorými stála pani Bažantová. Pri pozdrave "Dobré ráno žiaci!" sme si všetci poutierali čelá od sprchy slín, ktoré nám dala. To bolo veľmi nepríjemné, táto učiteľka pri rozprávaní veľmi plula. V snahe mať to už za sebou som vykročila ku katedre:

"Pani učiteľka prepáčte, ale ja budem zajtra chýbať." povedala som so sklonenou hlavou, keďže ďalšiu dávku slín som do tváre dostať nechcela.

"A to si ako predstavuješ, že na moje hodiny chodiť nebudeš? Neštvi ma! Čo máš také dôležité, keď nemôžeš prísť?!"

"Idem na vyhodnotenie súťaže." Povedala som potichu a v tú chvíľu ma ani tie dve bosorky netrápili tak ako to, že si nemôžem roztriahnuť dáždňik, aby som sa vyhla slinám ktoré od jedu vyskakovali z učiteľky. Ale prišla som na jednu dôležitú vec - má liečivé sliny. Vďaka nej som dokázala zabudnúť na všetky tie intrigy okolo mňa.

"Čože? Tebe je nejaká súťaž dôležitejšia než škola a moja hodina? Za trest mi do zošita sto krát napíšeš 'Škola je najdôležitejšia. Musím pravidelne chodiť do školy.'"

"Veď to idem na súťaž za školu!" Už som jej odporovala. Všetka snaha, všetko je na nič. Všetci sú nespokojní, spolužiakom sa nepáči keď vyhrám a učiteľka pracovného vyučovania s tým má problém tiež. Keby ma to skutočne nebaví a nie je to miesto, kde ohodnotia moju snahu a podporia ma, kde nerobia z môjho sebavedomia zdrap dotrhaného papiera, tak sa na to už dávno vykašľem.

"Ty si myslíš, že keď tu máš jednotky, môžeš zanedbávať školu? Mojou povinnosťou je odovzdať ti vedomosti, a tie vedomosti nebudeš mať, keď nebudeš v škole! Moji žiaci musia vedieť všetko, čo ich mám naučiť! To je moja práca. Mňa nezaujíma čo robíš na iných

predmetoch, ja ťa učím pracovné vyučovanie, a to budeš ovládať! Budeš odpovedať aj po vyučovaní, a celú históriu výroby papiera mi budeš sypať z rukáva, je to jasné?! A už si sadni!"

Padol mi kameň zo srdca, že to už mám za sebou. V tom sa postavil najhorší žiak z triedy Karol.

"Hm, mohol by som ísť zajtra preč?" Spýtal sa drzo, žul žuvačku a iste sa aspoň týždeň nesprechoval, tak páchol potom. Všetci sme dali hlavy dole, lebo sa vzduchom začal zakrádať do našej triedy problém.

"A prečo Karolko?" Zvedavo sa spýtala pani Bažantová.

"No mám vám povedať pravdu?"

"Áno, neboj sa, ja nehryziem!" V duchu som si pomyslela, že pani Bažantová síce nehryzie, ale pľuje, a že už som celá mokrá.

"No mne sa nechce ísť zajtra do školy a nechce sa mi vymýšľať ospravedlnenie." Celá trieda vybuchla do smiechu. To nebolo u Karola nič výnimočné.

"Ak ťa rodičia nechajú doma, mne to nevadí, ale máš tu štvorku a päťku. Ja verím, že si to opravíš." Povedala spokojne pani Bažantová. Začala som uvažovať, či sa vôbec oplatí dobre učiť a byť dobrým žiakom. Ved' pri tých zlých sú učitelia radi, že vôbec prídu do školy, alebo že povedia pravdu.

"Jéj, díky...Ok, prepáčte, ďakujem!" Povedal drzo a žul ďalej žuvačku. Celú hodinu nám pani Bažantová dávala prednášku ako je dôležité chodiť do školy a aké dôležité je poslanie učiteľa naučiť nás všetko tak, aby sme si to zapamätali. Mňa dávala ako príklad, že neznamená keď mám jednotky, že mi ona musí jednotku aj dať, že ma môže nechať aj prepadnúť keď budem vynechávať jej hodiny.

Konečne zazvonilo. Prichystala som si veci na ďalšiu hodinu a drzo išla k lavici kde sedela Veronika a rozprávala sa s ďalšími. Skôr ako zbadali že som tam som si vypočula časť rozhovoru:

"Tá Adela, mne je jej ľúto, že sa s ňou nikto nemôže rozprávať. Ale keď Linda a Inés..." Ďalej som ani počuť nemusela. Hneď som to vedela, že oni proti mne presne na deň priateľstva poštváli celú triedu. Znova som radšej bez slova odišla na toaletu, pretože v tej chvíli som myslela, že sa zadusím. V jednej sekunde sa mi vrátili pocity z rána, dokonca silneli. Začínala som si stavať múry nenávisti voči našej triede ako aj celej škole. Keby riaditeľka a ostatné učiteľky okrem pani Bažantovej neboli také skvelé, nechcela by som tu stráviť už ani sekundu. Teším sa na každý deň, kedy môžem z tohto pekla uniknúť niekam, kde si ma vážia, kde im nevadí, že zo mňa nebude gymnastka ani iná športovkyňa, berú ma takú aká som a práveže sa páči to, čo robím. Zatvorila som sa do kabínky a snažila sa zastaviť riekú slz, ktorá zo mňa vytekala. Stále len nechápem prečo. Nikomu neublížujem, nikoho neohováram, nerobím nikomu zle, len nie som práve najzábavnejší spoločník pre dievčatá, ktoré majú radšej šport než knihy. Keď sa mi podarilo ako-tak slzy zastaviť, vyšla som von. Musím byť kl'udná, ide ďalšia hodina a nesmiem prísť do triedy opuchnutá od plaču akoby ma práve doštípali včely, aj keď v skutočnosti ma doštípali. A poriadne!

Pri umývadle sa snažím zakryť posledné dôkazy týchto včelích náletov, keď sa v tom medzi dverami zjaví Linda s Inésou.

"Ó, ty to už vieš? To je smutné!" Povedali posmešne a náročky si pretreli oči akože plačú. Vzduch sa zrazu stratil a ja som musela vybehnúť na chodbu von, čo najďalej od všetkých, nadýchnuť sa a neukázať nikomu ako veľmi trpím. Našťastie nasledovala etika. Na túto hodinu chodí iba Veronika, Linda s Inésou majú náboženstvo. Táto hodina je pohladenie pre moju dušu. Učiteľku etiky máme všetci radi. To, čo za celý deň vo mne ničili iní, ona vie pofúkať. Číta nám príbehy s poučením, učí nás byť ľuďmi. Na túto hodinu chodí aj Veronika, ktorá dnes musela sľúbiť, že sa so mnou nebude baviť. Tak som išla aj keď zranená, ale s lepším pocitom do triedy a bola som zvedavá na jej reakciu. Ostatní by už mali byť v inej učebni.

"Vieš Adela, ja sa s tebou chcem baviť, ale tiež tu nechcem zažívať peklo, chápeš? Vždy keď odídu ostatní prídem za tebou, ale keď sa vrátia, nemôžem sa s tebou rozprávať." Vedela som, že Veronika nemá rada hádky a tiež chce byť s každým kamarátka. Nemohla som sa hnevať na jedinú osobu, ktorá bola ochotná sa so mnou aspoň takto baviť.

"Dobre, ale stretávať sa môžeme, nie?" Spýtala som sa. Bolo mi to aj tak ľúto. V tom mi padol zrak na nástenku, kde sme každý pripli jedno srdiečko, ktoré sme vystrihli. Moje tam už nebolo. Priala som si, nech už začne hodina a ja konečne uniknem do umeleckej školy, lebo v tejto škole sa asi zadusím. Všetky srdiečka, len moje nie...

"Áno. Čo tak dnes o piatej? Môžeš prísť ku mne?" Prerušila moje blúdiace myšlienky Veronika.

"Rada by som, ale ja cez týždeň nemôžem. Každý deň mám po škole umeleckú školu a domov chodím až večer, a to sa ešte musím učiť."

"Aha, tak v sobotu poobede?" V tom sa rozleteli dvere a medzi nimi Linda s Inésou. Veronika sa otočila chrbtom aby to vyzeralo že sme sa nerozprávali a ja som išla smerom k umývadlu akože si idem umyť ruky. Spokojné tým čo videli a že skontrolovali Veroniku či dodržala ich prikázanie sa vybrali na náboženstvo. Potom už prišla učiteľka a nebol čas dokončiť náš rozhovor.

Ďalšia hodina bola výtvarná. Išla som si vziať papier. Chalani tam boli v jednej skupinke, a medzi nimi najzákernejší Tomáš, ktorý vždy do každého kto prejde okolo neho buchne. Je to síce nepríjemné, ale museli sme si zvyknúť.

"Čo sa do nás staráš?" Povedal Tomáš aby mohol ďalej robiť zle a buchol ma päťou do ruky.

"Daj mi pokoj! Ja si len idem po papier. Mne ste ukradnutí!" Bránila som sa.

"Ona sa ho bojí!" Začali sa smiať chalani. "Kot-ko-kot-ko-kot-ko-dák!"

"Ha-ha-ha-ha!" Povedala som im naspäť. Ale po tomto všetkom som už nevládala ďalej bojovať s ostatnými, potrebovala som niekoho, pri kom prídem na iné myšlienky. Nezobrala som si ani papier, kým tam budú stáť chalani nemá to zmysel. Išla som do vedľajšej triedy, kde mám výborné kamarátky ešte zo škôlky - Lianu a Alenu. Oni to v triede nemajú o nič lepšie. Liana má modriny po celých nohách pretože na ňu žiarli spolužiačka a stále ju kope. Tiež jej vyčítajú že chodí na súťaže a má veľa diplomov. Ale ona je iná, vie s tým tak bojovať, že som ju ešte nikdy nevidela plakať a má pri sebe Alenu, ktorá by nikdy neposlúchla keby jej niekto prikazoval že sa s ňou nemá baviť. Aj keď to už jej spolužiačka Lujza skúšala. S Lianou sa niekedy stretávame aj na súťažiach, ale nezávidíme si. Držíme palce jedna druhej. Povedala som im aký mám deň a Liana na to:

"Nevšímaj si ich! S úsmevom a kludom angličana im odpovedz ak sa ťa na niečo pýtajú a ak sa ti budú smiať, usmej sa a choď ďalej, alebo za nami. Pomysli si, že sú vzduch."

Vrátila som sa do triedy.

"Á, musela to ísť rozdýchať, princeznička!" Začal Tomáš. Predstavila som si, že to je vzduch, zobrala som si papier, usmiala sa a išla sa pripraviť na výtvarnú. Ono to naozaj fungovalo! Budem to používať častejšie! Takto som prekonala zvyšok dňa a poobede prišla zaslúžená odmena v podobe umeleckej školy. To je už iný svet, iné deti, iný kolektív. Všetci sú usmíati a priateľskí, nikto nikomu nezávidí keď sa mu darí v súťažiach a všetci sa podporujú.